

■ Ἀπὸ τὸ Ὁρθόδοξο Ἀγιολόγιο τῆς Δύσεως

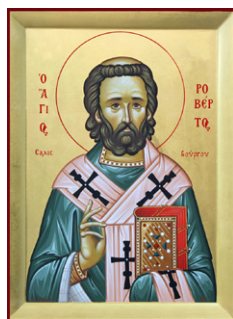
Ὁ Ἅγιος Ῥοβέρτος, Φωτιστὴς τῆς Βαυαρίας καὶ Πολιοῦχος τοῦ Σάλτσμπουργκ τῆς Αὐστρίας † 27η Μαρτίου 718

Ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Ῥοβέρτος τοῦ Σάλτσμπουργκ (St. Rupert, Ruprecht, Hrodperht, Hrodpreht, Roudbertus, Rudbertus, Robert), θεωρεῖται ὁ πρῶτος Ὁρθόδοξος Ἱεραπόστολος στοὺς λαοὺς τῶν Βαυαρῶν.

Οἱ Βαυαροὶ προήρχοντο ἀπὸ διάφορες ἐθνοτικές ομάδες, ἡ πλειονότητα τῶν ὁποίων ἦταν πιθανότατα Θουριγγιανοὶ καὶ Λομβαρδοί, οἱ ὁποῖοι μετεγκαταστάθησαν τὸ 531/532 ἀπὸ τὸν Ἀρειανὸ Γότθο Βασιλέα Θεοδώριχο ἀπὸ τὴν νότια Βοημία στὴν σημερινὴ Βαυαρία καὶ τὴν Ἄνω Αὐστρία, προκειμένου νὰ ἐπανακατοικήσουν τὴν βόρεια περιοχὴ τῶν Ἄλπεων, στρατηγικῆς σημασίας γιὰ τὴν Ἰταλία, ἐφ' ὅσον 100 χρόνια ἐνωρίτερα εἶχε μεταναστεύσει ἀπὸ ἐκεῖ μεγάλο μέρος τοῦ ρωμαϊκοῦ πληθυσμοῦ μὲ ἐντολὴ τοῦ Ὀντοάκερ.

* * *

Τὸ 538, ὁ Δούκας Θευδεβάλδος ἢ Θεοβάλδος (Theudebald, 534-555) τῶν Φράγκων, ἔλαβε ἐπαρχίες σὲ ἀντάλλαγμα μιᾶς ἐπισήμου συνθήκης βοήθειάς μὲ τὸν Βίτιγκις (Vitigis), μὲ ἀποτέλεσμα ἡ σημερινὴ Βαυαρία καὶ ἡ Ἄνω Αὐστρία νὰ περιέλθουν ὑπὸ φραγκικὴ κυριαρχία. Προκειμένου νὰ ἐνώση πολιτιστικὰ τὰ νεοαποκτηθέντα ἐδάφη μὲ τὴν Φραγκικὴ Αὐτοκρατορία τὸ συντομώτερο δυνα-

τόν, ὁ Φράγκος Βασιλεὺς Χιλδεβέρτος Α' (Childebert I) ἔστειλε ἱεραποστόλους στὴν Βαυαρία γιὰ νὰ προσηλυτίσουν τὰ ἐδάφη αὐτὰ στὴν Ὀρθόδοξη Πίστι.

Ἡ Φραγκικὴ Ἐκκλησία ἦταν ἀκόμη ἐντελῶς ἀνεξάρτητη ἀπὸ τὴν Ρώμη τὴν ἐποχὴ ἐκείνη. **Ἀπὸ** τὴν βάπτισι τοῦ Βασιλέως Κλόβις, ἡ ἡγεσία τῆς Φραγκικῆς Ἐκκλησίας εὐρίσκετο ἀποκλειστικὰ στὰ χέρια τοῦ Φράγκου Βασιλέως, ἀπὸ τὸν καθορισμὸ τῶν ὁρίων τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐπαρχιῶν καὶ ἐπισκοπῶν μέχρι τὸ δικαίωμα διορισμοῦ Ἐπισκόπων, τὸν τύπο ἐκπαιδεύσεως τοῦ Κλήρου καὶ τὴν ἀπόφασι συγκλήσεως ἐκκλησιαστικῶν Συνόδων.

* * *

Ὁ Ἅγιος Ροβέρτος, ὁ ὁποῖος εἶχε συγγένεια μὲ τοὺς Μεροβίγγους, ἐγεννήθη γύρω στὸ 650 πιθανῶτα στὴν Βόρμς, τῆς ὁποίας ὠρίσθηκε ἀργότερα Ἐπίσκοπος. **Ἐ**γινε πρῶτα δεκτὸς ὡς σοφὸς καὶ εὐσεβής, ἀλλὰ ἡ κυρίως παγανιστικὴ κοινότητα τὸν ἀπεδοκίμασε καὶ τὸν ἀνάγκασε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν πόλι κατὰ τὰ τέλη τοῦ Ζ' αἰῶνος.

Τότε προσκλήθηκε προσωπικὰ στὴν Βαυαρία ἀπὸ τὸν Δοῦκα Θεόδωρο, τοῦ ὁποίου ἡ βασιλικὴ Αὐλὴ εὐρίσκετο τότε στὸ Ρέγκενσμπουργκ, τὴν ὀλιγώτερο πληγεῖσα ρωμαϊκὴ πόλι τῆς χώρας κατὰ τὴν διάρκεια τῆς μεταναστευτικῆς περιόδου.

Ἀφοῦ ὁ Ἅγιος Ροβέρτος ἔστειλε πρῶτα ἀπεσταλμένους στὴν Βαυαρία, ἀνεχώρησε αὐτοπροσώπως. **Ὁ** Δούκας Θεόδωρος ταξίδευσε ἐν συνεχείᾳ γιὰ νὰ τὸν συναντήσῃ μὲ τὴν συνοδίᾳ του καὶ ὑποδέχθηκε τὸν Ἅγιο Ροβέρτο μὲ μεγάλη εὐλάβεια.

Στὸ Ρέγκενσμπουργκ, προσηλύτισε στὴν ἀληθινὴ Πίστι μερικοὺς ἄνδρες τῆς Αὐλῆς, οἱ ὁποῖοι εἶχαν παραμείνει στὴν εἰδωλολατρία, μετέτρεψε ἕναν παλαιὸ ναὸ εἰδώλων σὲ Ναὸ πρὸς τιμὴν τῆς Παναγίας μας (τὸ *Παλαιὸ Παρεκκλήσι*, στὸ Ρέγκενσμπουργκ), καθὼς καὶ ἕνα στὸ Ἀλτέτινγκ (Altötting), καὶ ἀνήγειρε μία Ἐκκλησίᾳ πρὸς τιμὴν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου στὸν λόφο τοῦ Ρέγκενσμπουργκ, ποὺ εἶναι εὐρέως γνωστὸς ὡς «Μάρτερμπεργκ» (Marterberg), στὴν θέσι ὅπου ἀργότερα ἰδρύθηκε τὸ Μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Ἐμμεράμνου († Μνήμη: 22α Σεπτεμβρίου, *βλ. ἐδῶ*).

Ὁ Δούκας Θεόδωρος ἔδωσε τότε στὸν Ἅγιο Ροβέρτο τὴν ἄδεια νὰ ἐπιλέξῃ ἕνα κατάλληλο μέρος γιὰ τὸν ἑαυτὸ του καὶ τοὺς συντρόφους του, ὅπουδήποτε ἤθελε στὴν χώρα αὐτή, γιὰ νὰ ἀποκαταστήσῃ τὶς Ἐκκλησίαις τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ ἀνεγείρῃ ὅσα κτίρια ἦσαν ἀπαραίτητα γιὰ τὴν ὀργάνωσι τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς.

Ὁ Ἅγιος Ἐπίσκοπος καὶ ὁ Δούκας ταξίδευσαν μαζὶ μὲ πλοῖο στὸν Δούναβη μέσῳ τοῦ Λόρχ (Lorch) στὴν Παννονία.

Κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ταξιδίου, ὁ Ἅγιος Ροβέρτος ἐκήρυττε τὸν λόγο τῆς αἰωνίου ζωῆς καὶ πολλοὶ ἀσθενεῖς ἐθεραπεύθησαν ἀπὸ διάφορες ἀσθένειες χάρις στὶς προσευχὲς τοῦ Ἁγίου.

* * *

Μετὰ ἀπὸ μία μεγαλύτερη παραμονὴ στὸ Λόρχ, ὅπου εἶχε διατηρηθῇ ἡ τιμὴ τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Φλωριανοῦ († Μνήμη: 4η Μαΐου), ὁ Ροβέρτος ἐπέρασε λίγο χρόνο στὸ Ζεεκίρχεν ἄμ Βάλερζεε (Seekirchen am Wallersee), ὅπου ἐγκαινίασε ἓνα μικρὸ Ναὸ πρὸς τιμὴν τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Πέτρου, προστάτου τῶν ἀλιεῶν, γιὰ τοὺς ἐγχωρίους Ρωμαίους, οἱ ὅποιοι ἤσχολοῦντο κυρίως μὲ τὴν ἀλιεία. **Ἀπὸ** τὴν λίμνη Βάλερζεε (Wallersee), ἐταξίδευσε στὴν πρώην ρωμαϊκὴ πόλι Τζουβαβία (Juvavia), ὅπου ὁ μαρτυρικὸς Ἱερέας Μάξιμος καὶ 40 Μοναχοὶ τῆς Ἀδελφότητός του († Μνήμη: 8η Ἰανουαρίου) εἶχαν ὑποστῇ μαρτυρικὸ θάνατο ἀπὸ τὰ χέρια τῶν εἰδωλολατρῶν Χέρουλι (Heruli), κατὰ τὴν περίοδο τῆς μεταναστεύσεως. **Ἀκολουθῶν** τὸ παράδειγμα τοῦ Ἁγίου Μαρτίνου τῆς Τουρώνης, ὁ Ἅγιος Ροβέρτος ἐπέλεξε τὸν τόπο αὐτὸ ὡς μόνιμη κατοικία του καὶ γιὰ τὴν ἰδρυσι ἐνὸς Ναοῦ καὶ ἐνὸς Μοναστηριοῦ.

Ἀρχικὰ ἔκτισε ἓναν Ναὸ πρὸς τιμὴν τοῦ Ἁγίου Ἀμάνδου, Ἐπισκόπου Μαιστρίχης († Μνήμη: 6η Φεβρουαρίου), τὰ Λείψανα τοῦ ὁποίου εἶχε φέρεи μαζί του, καὶ ἀργότερα ἓναν Ναὸ πρὸς τιμὴν τοῦ Ἁγίου Πέτρου, Πρωτοκορυφαίου τῶν Ἀποστόλων, ὑπὸ τὴν προστασία τοῦ ὁποίου ἐτέθη καὶ τὸ Μοναστήρι. **Οἱ** κανόνες τοῦ Μοναστηριοῦ συνίσταντο κυρίως στὴν τήρησι ὁλοκλήρου τοῦ λειτουργικοῦ κύκλου, ὅπως αὐτὸς τηρεῖται στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μέχρι σήμερα.

Προσεπάθησε ἐπίσης νὰ ἀνοικοδομήσῃ σταδιακὰ τὴν πόλι, ἡ ὁποία σύμφωνα μὲ τὴν παράδοσι ἦταν ἤδη ἐν μέρει κατάφυτη ἀπὸ δάσος, καὶ νὰ καλλιεργήσῃ τὴν γῆ. **Μετὰ** τὴν ἀνέγερσι τοῦ Ναοῦ καὶ

Σίγκιρτσεν ἄμ Γουάλερσι

τοῦ Μοναστηριοῦ, ὁ Ἅγιος Ροβέρτος ἀνοίξε ἐπίσης μία Ἐκκλησιαστικὴ Σχολὴ στὸ Σάλτσμπουργκ, τῆς ὁποίας προήδρευε ὁ ἴδιος καὶ ἡ ὁποία ἀπέβλεπε στὴν ἐκπαίδευσι Κληρικῶν ἀπὸ τὶς τάξεις τῶν ἐγχωρίων Χριστιανῶν, Ρωμαίων καὶ Βαυαρῶν.

Προκειμένου να στηρίξει τὸν ἅγιο Ἐπίσκοπο, ὁ Δούκας τοῦ ἔδωσε ὁλόκληρη τὴν πόλι με τὰ παρακείμενα ἐδάφη, ὡς καὶ μερικοὺς ἀμπελῶνες πλησίον τοῦ Ρέγκενσμπουργκ.

Ἐπειδὴ δὲν εἶχε ἀρκετοὺς συνεργάτες γιὰ τὸ ἔργο του στὴν Βαυαρία, ὁ Ἅγιος Ροβέρτος ἐταξίδευσε στὴν Βόρμς καὶ ἐπέστρεψε με δώδεκα Μοναχοὺς, ἀπὸ τοὺς ὁποίους εἶναι ὀνομαστικὰ γνωστοὶ οἱ Ματέρνους, Δίγνουλους, Ἀϊσενχαρντ, Γκέρχαρντ, Αἰριοφριντ, Ραθέριους καὶ Ἐρχενφριντ (Maternus, Dignulus, Isenhard, Gerhard, Ariofrid, Ratherius καὶ Erchenfried).

Τὸ παρεκκλήσι
τοῦ Ἁγίου Μαξιμιλιανοῦ στὶς
Κατακόμβες τοῦ Σάλτσμπουργκ.

* * *

Καθὼς ἡ μοναστικὴ ζωὴ στὸ Σάλτσμπουργκ δυνάμωνε σταδιακὰ μέσῳ τῶν ἐλευθέρων Ρωμαίων καὶ τῶν νεοφωτίστων Βαυαρῶν, ὁ Ἅγιος Ροβέρτος καὶ οἱ πλεόν ἑνθερμοὶ συνεργάτες του ἄρχισαν νὰ ιδρύουν μικρότερα Μοναστήρια, τὰ λεγόμενα Κελλιὰ, στὴν περιοχὴ τοῦ Σάλτσμπουργκ. **Τ**ὸ πρῶτο ἀπὸ αὐτὰ τὰ Κελλιὰ ἦταν ἀφιερωμένο στὸν Ἅγιο Μαξιμιλιανὸ καὶ εὕρισκετο στὸ Πόνγκαου (Pongau), τὸ σημερινὸ Μπισοφσόφεν (Bischofshofen). **Ἰ**δρύθηκε τὴν ἐποχὴ τοῦ θανάτου τοῦ Δουκὸς Θεόδωρου.

Δύο ἄνδρες με τὰ ὀνόματα Τόναζαν (Tonazan) καὶ Λέντι (Ledi), ὁ ἓνας ὑπηρέτης τοῦ Ἐπισκόπου καὶ ὁ ἄλλος τοῦ Δουκός, ἐταξίδευσαν στὴν ἄγονη κοιλάδα τοῦ βουνοῦ, τὸ ὁποῖο ἀργότερα ὀνομάσθηκε Πόνγκαου, γιὰ νὰ κυνηγήσουν καὶ νὰ ἐρευνήσουν γιὰ χρυσό. **Ἐ**νῶ ἦσαν ἀπασχολημένοι ἐκεῖ γιὰ ἀρκετὲς ἡμέρες, εἶδαν δύο ἀστραφτερά φῶτα σὲ κάποιο σημεῖο ἐπὶ τρεῖς διαδοχικὲς νύκτες καὶ ταυτόχρονα αἰσθάνθηκαν μία ἐξαιρετικὴ εὐωδία. **Ἐ**κπληκτοὶ, ἐπέστρεψαν στὸν Ἅγιο Ροβέρτο καὶ τοῦ εἶπαν τι εἶχε συμβῇ.

Ἀντίγραφο
τοῦ Σταυροῦ.

Ἐκεῖνος ἔδωσε τότε ἓναν μικρὸ ξύλινο Σταυρὸ σὲ ἓναν ἀπὸ τοὺς Ἱερεῖς του, τὸν Δεόνινγκους (Deoningsus) καὶ τοῦ εἶπε νὰ ἐρευνήσῃ προσεκτικὰ τὶ ἀκριβῶς συμβαίνει. **Σ**υνοδευόμενος ἀπὸ αὐτοὺς, ὁ Ἱερεὺς ἐφθάσε στὸ σημεῖο καὶ ἔκανε τὴν ἴδια παρατήρησι τρεῖς συνεχόμενες νύκτες. **Ἐ**ν συνεχείᾳ, ἐστερέωσε τὸν Σταυρὸ στὸ σημεῖο τῆς ἐμφανίσεως καὶ ἔκτισε ἐπ' αὐτοῦ μία μικρὴ καλύβα, ὅπως τοῦ εἶχε ὑποδειξεῖ ὁ Ἐπίσκοπος.

Ὅταν ἐπέστρεψε στὸν Ἐπίσκοπο καὶ τὸν ἐνημέ-

ρωσε, ὁ Ἅγιος Ροβέρτος τὸν ἔστειλε στὸν Δοῦκα Θεόδωρο, γιὰ νὰ τοῦ διηγηθῇ τὸ περιστατικὸ καὶ νὰ ζητήσῃ ἄδεια νὰ κτίσῃ στὸ σημεῖο αὐτὸ Ναὸ καὶ κατοικία γιὰ τοὺς δούλους τοῦ Θεοῦ, τὴν ὁποία ὁ Δοῦκας παραχώρησε. Ὁ ἴδιος ὁ Ἅγιος Ροβέρτος μετέβη τότε στὸ σημεῖο μὲ τοὺς ἐργάτες του, τὸ καθάρισε καὶ ἄρχισε νὰ κτίζῃ ἕναν μικρὸ Ναὸ καὶ τὶς ἄλλες ἀπαραίτητες κατοικίες. Ἀφιέρωσε τὸν Ναὸ στὸν Ἅγιο Ἱερομάρτυρα Μαξιμιλιανό, Ἐπίσκοπο τοῦ Λόρχ († Μνήμη: 12η Ὀκτωβρίου).

* * *

Ὁ Δοῦκας Θεόδωρος ἐκοιμήθη λίγο ἀργότερα καὶ ἐτάφη στὸν Ναὸ τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου στὸ Σάλτσμπουργκ.

Μετὰ τὴν ἱδρυσι τοῦ Μοναστηριοῦ τοῦ Ἁγίου Μαξιμιλιανοῦ, ὁ Ἅγιος Ροβέρτος ἱδρυσε περαιτέρω μικρὰ Μοναστήρια στὸ Ἄμπερζεε (Abersee), πλησίον στὸ Κουφστάιν (Kufstein) καὶ στὸ Βέλτενμπουργκ (Weltenburg), ὅπου μετέτρεψε τὸν ἐκεῖ ναὸ τῆς Μινέρβας (Ἀθηνᾶς) σὲ Ναὸ πρὸς τιμὴν τῆς Παναγίας καὶ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου.

Κατὰ τὴν διάρκεια τῶν πολλῶν ἐκκλησιαστικῶν θεμελιώσεων καὶ ταξιδιῶν τοῦ Ἁγίου Ροβέρτου στὴν Βαυαρία, ἐφρόντιζε ἰδιαιτέρως στὴν διατήρησι μιᾶς συνεχοῦς λειτουργικῆς ζωῆς στὴν νεοφωτιστὴ χώρα, κυρίως στὸ Μοναστήρι τοῦ Σάλτσμπουργκ.

Ἐνεργοῦσε ὡς ζωντανὸ παράδειγμα χριστιανικῆς ταπεινοφροσύνης καὶ ἀγάπης, παρὰ μὲ πολλὰ λόγια ἢ ἀκόμη καὶ μὲ ἐξωτερικὰ διατάγματα.

* * *

Πρὸς τὸ τέλος τῆς ζωῆς του, ὁ Ἅγιος Ροβέρτος ἱδρυσε ἐπίσης ἕνα γυναικεῖο Μοναστήρι στὸ σημερινὸ Νόνμπεργκ, πρὸς τιμὴν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ὅπου Ἡγουμένη ἔγινε ἡ ἀνεψιά του Ἐρεντρούδη (St. Erentrudis, † Μνήμη: 30ῇ Ἰουνίου), ἡ ὁποία ζοῦσε μία ἀγία βιοτή. Ἰδρύτρια δὲ τοῦ Μοναστηριοῦ στὸ Νόνμπεργκ ἦταν ἡ θυγατέρα τοῦ βασιλέως τῆς Φραγ-

Μονὴ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου.
Νόνμπεργκ.

κονίας καὶ βαυαρὴ Δούκισσα Ρεγιντρούδη (St. Regintrudis, † Μνήμη: 26η Μαΐου).

* * *

Ὅταν ὁ Ἅγιος Ροβέρτος αἰσθάνθηκε, ὅτι πλησιάζει τὸ τέλος του, ἐπέστρεψε στὴν πρώτη του ἐπισκοπικὴ ἔδρα, στὴν Βόρμς. **Εἶχε** ἐργασθῇ ἐπὶ σαράντα περίπου ἔτη γιὰ τὴν ἐδραίωσι τοῦ Χριστιανισμοῦ στὴν Βαυαρία καὶ τὴν Ἄνω Αὐστρία.

Μετὰ τὸν διορισμὸ τοῦ Ἁγίου Βιταλίου († Μνήμη: 20ῇ Ὀκτωβρίου), ὡς διαδόχου του καὶ τὶς προτροπὲς πρὸς τὴν συγκεντρωμένη Ἀδελφότητα νὰ εἶναι πιστὴ καὶ ἐπιμελὴς στὴν τήρησι τῶν ἱερῶν Παραδόσεων, ὁ Ἅγιος Ροβέρτος ἐκοιμήθη τὴν Κυριακὴ τοῦ Πάσχα τοῦ ἔτους 718, ἀφοῦ ἔλαβε τὰ Ἀχραντα Μυστήρια κατὰ τὴν διάρκεια τῆς Ἀκολουθίας.

Στις 24 Σεπτεμβρίου 773, τὰ ἅγια Λείψανά του μετεφέρθησαν ἀπὸ τὴν Βόρμς στὸ Σάλτσμπουργκ ὑπὸ τοῦ Ἐπισκόπου Βιργιλίου († Μνήμη: 27η Νοεμβρίου, **βλ. ἐδῶ**). **Ἐνταφιάσθησαν** σὲ βραχῶδη τάφο στὸν Ἅγιο Πέτρο. **Ἐκτοτε**, ἄρχισαν νὰ γίνωνται ἐκεῖ πολλὰ Θαύματα: ἀσθενεῖς ἐθεραπεύοντο, τυφλοὶ ἀνακτοῦσαν τὴν ὄρασί τους, ἄλαλοι ἄρχισαν νὰ μιλοῦν, κωφοὶ ἀνακτοῦσαν τὴν ἀκοή τους καὶ οἱ ἀνάπηροι ἐπαιρναν δύναμι στὰ ἄκρα τους γιὰ νὰ βαδίζουν μόνοι τους.

* * *

Ὅταν τὸν Θ' αἰῶνα τὸ *Filioque* καθιερώθηκε στὴν Γερμανία ὑπὸ τὴν ἐπίδρασι τῶν Καρολιδικῶν μεταρρυθμίσεων, ὁ Ναὸς ὅπου ἐθησαυρίζοντο τὰ ἱερὰ Λείψανα τοῦ Ἁγίου Ροβέρτου κἀκε ὀλοσχερῶς. **Ὅσα** ἐκ τῶν Λειψάνων του διεσώθησαν καὶ εὑρέθησαν κάτω ἀπὸ τὰ ἐρείπια, μετεκομίσθησαν καὶ ἐνεταφιάσθησαν πάλι τὸ 882 στὸν Καθεδρικὸ Ναό, ἀφιερωμένο στὸν Ἅγιο Ροβέρτο.

Ὁ ἀρχικὸς Τάφος τοῦ Ἁγίου μὲ τὰ Λείψανά του εὐρίσκεται ἀκόμη στὴν Ἐκκλησίᾳ τοῦ Ἁγίου Πέτρου στὸ Σάλτσμπουργκ.

Ἡ ἰδιαιτέρα χάρις τοῦ Ἁγίου Ροβέρτου ἐγκεῖται στὸν συνδυασμὸ τῆς κοσμικῆς ἀριστοκρατικῆς καταγωγῆς του μὲ τὴν οὐράνια του εὐγένεια, στὸ ἀνόθευτο Χριστιανικὸ του ἦθος, τὸ ὁποῖο ἀνταποκρινόταν στὸ πνεῦμα τῶν Ἁγίων Πατέρων, δηλαδὴ στὸ πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ μας.

Μία ἀπὸ τὶς ρήσεις τοῦ Ἁγίου Ροβέρτου ἦταν: **«Ἀπὸ ὅλα ὅσα ἔχουμε στὸν κόσμος, δυνάμεθα νὰ ὀνομάσουμε περισσία μας μόνο ὁ,τι δίνουμε στοὺς πτωχοὺς γιὰ χάρι τοῦ Χριστοῦ· ὅλα τὰ ἄλλα μᾶς τὰ παίρνει ὁ θάνατος, ἐνῶ ὁ,τι δίνουμε στοὺς πτωχοὺς γιὰ χάρι τοῦ Χριστοῦ κατατίθεται ὡς θησαυρὸς στὸν Οὐρανόν».**

Ἱερὰ Λείψανα τοῦ Ἀγίου Ροβέρτου θηραυρίζονται στὸν ἐλλη-
νικὸ καθεδρικὸ Ναὸ τῆς Βιέννης, στὸ Ὁρθόδοξο Μοναστήρι Maria
Schutz στὸ St. Andrä am Zicksee ὡς καὶ στὴν Ὁρθόδοξη Ἐνορία τοῦ
Leoben.

(*) Βλ. https://orthopedia.de/index.php/Rupertus_von_Salzburg. Τὸ κείμενο αὐτὸ
προέρχεται ἀπὸ τὸ «Orthodoxe Heiligenleben», σελ. 90. ● Ἐπιμέλ. ἡμετ.

+

*Τῷ δὲ ἐν Τριάδι Παναγίῳ Θεῷ, τῷ ἐνδοξαζομένῳ ἐν τοῖς Ἀγίοις Αὐτοῦ,
προσκύνησις καὶ εὐχαριστία, εἰς τοὺς αἰῶνας, τῶν αἰῶνων. Ἀμήν!*

